

În pădure

Măsoară pînă-n vîrf fericirea
privighetorii trilul ei sărat
arta ce se confundă cu sîngele
neștiutor de vis
și timpul gravat pe cioc,
splendoare-a făr'delegii.
Iată-mă călău al aerului descris,
compas de sunet așternînd
cercuri mereu mai ample,
ci cîntăreața își păstrează
secretul său sever,
și-n ouăle-i ce fără plecăciune
trec pe sub copaci
să se înalțe între crengi posibile.

Veni un călăreț

Veni un călăreț nesătul
pe-un cal de culoarea limbii lui tinere
și măsoară fetele de sus
și dispăru cu-ndemînare-n ochiul
uneia din ele.
Veni un călăreț c-un obraz ca nisipul,
— Nu mai pot risipi nimic – ne-a spus.
Nicio mișcare, niciun grăunte.
E prea tîrziu.
Fetele-ncăpură-n ochiul lui.

Pendul

Planete prizoniere în pendul
bat orele nepăsătoare
la trupul și sufletul nostru,
mecanice larve pe care
numai căldura cărnii noastre
le-nalță înapoi în cer.

Cerbul

Pîndarii îl văzură și se-nțeleseră
care să-i doboare trupul, care sufletul
și ochii-și puseră ruginiți
pe coarnele lui înmugurite.

Cerbul trecu peste rîu, dădu
valul deoparte, înțelept:
apa era propria-i umbră.

Apoi se-ntoarse și-i privi calm.

Ei îl purtau de-acum
triumfători pe brațe
pe sub stîlpii de telegraf.

Nu pot

Nu pot reînălța speranța prăbușită-n
adîncurile apei.

Zgîriată cu unghia, marea

lovită de pleoapă ca de-o vîslă.

Cuvintele neputincioase-au populat-o

vuietul lor neîntrerupt

sub barca mea, sub barca ta.

E mare oboseala

E mare oboseala vinului nocturn
ascuns sub mese ca să nu se vadă

cum transpiră cu lumină

și cum adoarme-n abur amăru.

E mare oboseala vinului

în sticle de mătase,

cînd oaspeții încep să plece

și cea din urmă cupă încă

nu-i băută.

Întunericul

Întunericul hotărî să se nască.
Mai întâi strivi semințele dornice de-mperechiere,
corbii semănați ce vor să germineze
și-nchise flăcările-n propriul lor miez
ce nu luminează.
Întinse fructelor o capcană și le zdrobi dinții,
găuri cu gloanțe ouăle rîzînd
de gîngașa lor uitare,
făcu să caște culorile și smulse pielea lunii.
Puse vîntul în talger și-l prețui
mai puțin decît nemișcarea,
scoase ochii privighetorilor, apoi
se prefăcu-n iubire.

Glonț

Glonț care-ai ucis pasărea.

Din rîpi îi adunăm penele însîngerate,
de sub stînci, din fundul ochiului nostru.

Glonț rămas în carnea vîntului,
în sîngele norului,
din tine ne tragem cu toții,
aspru părinte.

Izvoarele

Izvoarele au un limbaj strict.
Ele ne silesc să-ngenunchiem
spre-a ne răpi setea.
Înzestrate cu ea vorbesc ori tac.

Și nu cunoaștem altă nemurire.

Umanitate

Hrănindu-ți trupul cu nisip,
ai crescut, omule,
chip multiplu al nostru,
drum înfășurat pe-o roată,
pildă care se vinde
din tată-n fiu mai de preț.

De la corabie la corabie ne-am strâns mâinile.
O briză mîngîia oglinzile în care
pluteam fără de nicio greutate.
Ni s-a părut că vom ajunge la țintă.

Și ne-am rezemat unul de altul,
convinși că steaua pustiului nu ne va arde,
că nu vom muri de sete nicicînd.

Cine-a smuls rădăcina copacilor
din căldura pe care ei au născut-o,

cine-a comprimat abisul în lama
îngustă a focului,
cine-a pîngărit mările
cu sudori de pîrat?

Apoi, omule, te-ai văzut biruitor
dincolo de noaptea stearpă,
purtînd în brațe propriul tău cap.

Îndemn

Ascunde-ți pustiul, hărțuiește-ți aurul,
dezlănțuie-ți Soarele de care depinzi,
salvează zurgălăii acestei prăpăstii agere
pe care-o vestesc de departe,
tulbură-ți sudoarea ca pe-un izvor,
coboară pe dibuite în noaptea
din propriul tău pumn.

Vulturul

Vultur răsucit în sine ca un melc
în aerul disprețuit plutește,
la dreapta și la stînga întîlnirilor lui zădărnicate,
cu ochii înroșiți de fermentarea zării,
insulă fără să știe cum
a mai rămas cu pene din noaptea îngrozită.
Mîine pe stînci – sfîrșitul rolului ce-l joacă,

pîndit de propria sa umbră prea înceată,
inconștient de strigătul ce-l spintecă,
cochilie de zbor ce-o va strivi
prea ampla liniște a firii
sau vînătorul cel cu sîngele-i în armă.

Mărul cunoașterii

Viermuiește oglinda – măr stricat.
Cîteodată scoate limba batjocorindu-ne.
Libertatea ei n-a ajuns la țipăt,
iar miile-i de fețe nu-s nicăieri.

Ca un apaș stătea în fața noastră
fiindcă noi stăteam în fața ei,
dar orizontul nu ni l-a putut fura
și s-a îmbolnăvit de boala lui.

Oglindă, purulentă flacără
duhnind a noapte,
ți-am vorbi dacă-ai putea măcar
să fii ceea ce ești.

Bufnița

Se-ascunde pămîntu-n el însuși,
taine visării n-are soț,
se scutură arborii ca zaruri.

Casa aceasta-i clădită
pentru cei ce nu pot povesti,
pentru cei tăcuți, osteniți,
care-adorm pentru-a fi mai treji în vis.

Pe creasta casei se-așază bufnița.
Ochii ei vin din fundul mărilor.
Ea crede în noaptea sosită din cer
și se-ndoiește de cea de aici,
născută-n odăile oamenilor.

Ziarul

Tipărit cu iarbă proaspătă e ziarul,
în formele lunii, în menghina florii,
plin de roua ultimelor știri,
de capitularea munților, de-apogeul
cărnii neștirbite-n erezie,
de culori născînde. Cineva ne spune
că moartea e de hîrtie și că hîrtia e de moarte.
Născocirile migrează-n monumente,
viața-n teorii utile.
Doar veștile se sacrifică: un ospăț
cu care zilnic ne-mbiem pe noi înșine.
Pămîntul mănîncă ziare pînă se satură.

Stele

Stele încărcate de licărul cerealelor
alunecînd în sus și-n jos,
neliniștite de planurile pămîntului,
de luminile, de punctele lui de vedere.

Stele iuți ca viperele, ascunzîndu-se
de instrumentele geometrilor,
de calculele puse-n vîrfurile compasului.

Stele ca pietrele, concentrări de răbdare
rătăcite din întîmplare pe-un cîmp
pe care oamenii vor să le ridice.

...De aici văd: ele ne sar din mîini
și se reîntorc la locurile motivate.
Ele acoperă totul
ca și cum nici n-ar exista.

Casă la țară

O, bucurie matură de-a fi singur!
Tu o închizi în ochii animalelor,
o-ncercuiești în călimară,
o faci să tremure-n grădină
ca sunetul de clopot feminin.

Deschizi fereastra larg
ca aerul să intre, umbră-a Soarelui,
și plantele să se aplece peste cărți,
peste-acele chipuri care la granița naturii
o cheamă ca și cum ar fi departe.

Dar mai presus de-aceste clipe
supuse ofilirii,
e-un chip ce pare-al tău, o urmă de lumină
pe un perete nebăgat în seamă,
sămînță dureroasă asimetrică,
cu care mîine iarăși
vei începe ziua.

Culcîndu-te-ai întors aurora
pe zidul alb ca un ceasornic.

Planta de cameră

Planta crește în cameră
ca un orb.
Planta cerșește.
Stă cu mîna-ntinsă-n
care punem
propria ei frunză.